

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **B. I.,**
nar.,
státní příslušnost: Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. CPR-44350-8/ČJ-2024-930310-V236,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-248581-17/ČJ-2024-000022-SV, ze dne 5. 8. 2024, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských

států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce jeden rok.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že žalovaný v rozhodnutí zmínil, že v cestovním dokladu žalobce se nachází potvrzení o podání žádosti o pobytové oprávnění vydané Polskem dne 10. 2. 2023. Žalovaný před vydáním rozhodnutí neprověřil, zda toto oprávnění žalobce nezískal, pokud by tomu tak bylo, mohl by žalobce pobývat na jeho základě i v ČR. Žalobce dále argumentoval, že žalovaný neměl v řízení dostatečný časový prostor, když rozhodnutí vydal následující den po zahájení řízení. Nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Namítl, že nesouhlasí se závěry závazného stanoviska o tom, že je možné jeho vycestování do Uzbekistánu. V zemi původu panuje diktátorský, nedemokratický režim. Nelze vyloučit, že by v případě návratu žalobci mohlo hrozit uvěznění, mučení, nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný porušil § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 4. 8. 2024 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, při které bylo zjištěno, že má v cestovním dokladu otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 14. 11. 2023 (pozn. soudu – jedná se o překlep, správně mělo být uvedeno 2022), dále měl vylepen vízový štítek z Estonska s platností od 10. 11. 2022 do 9. 11. 2023. V cestovním dokladu se dále nacházelo potvrzení o žádosti o pobytové oprávnění podané v Polsku, potvrzení bylo ze dne 10. 2. 2023. Dále měl žalobce uveden výjezdní příkaz s platností do 7. 4. 2024. Další vízum nebo pobytové oprávnění nebylo nalezeno.
6. Správní spis dále obsahuje žádost o informace cestou společného centra ze dne 4. 8. 2024, kterou byla polská strana požádána o informace ohledně pobytové žádosti. Ve správním spise je založena odpověď z téhož dne, kdy správnímu orgánu I. st. bylo sděleno, že žalobce podal žádost v Polsku dne 10. 2. 2023, přičemž ke dni 4. 8. 2024 o ní nebylo rozhodnuto. Do doby rozhodnutí o žádosti byl žalobce dle této informace oprávněn k pobytu v Polsku, kde byl povinen se zdržovat.
7. Součástí správního spisu je dále kopie rozhodnutí ze dne 31. 3. 2024, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ve lhůtě do 7 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí.
8. Při výsledku dne 4. 8. 2024 žalobce sdělil, že do ČR poprvé přicestoval v roce 2017. Naposledy přijel dne 14. 11. 2022 z Estonska. Měl estonské vízum platné od 10. 11. 2022 do 9. 11. 2023. V Estonsku nikdy nepobýval, jel rovnou do ČR, kde pak byl nepřetržitě až do 4. 8. 2024. Pouze dne 10. 2. 2023 vycestoval na pár hodin do Polska, kde podal žádost o pobyt, poté se zase vrátil do ČR. Takto postupuje řada Uzbeků, podají žádost v Polsku, ale pak pobývají v ČR. Žalobce uvedl, že si uvědomuje, že to byla chyba. Byl si vědom toho, že žádost v Polsku jej opravňovala pouze k pobytu tam, ač tam byl jen zmíněných pár hodin. Rozhodnutí o povinnosti opustit území převzal, avšak nevycestoval. Setrval v ČR až do 4.

8. 2024, neměl v úmyslu odjet ani do Polska. Pořád jen čeká, až dostane pobyt v Polsku, ale trvá to už několik let, nechce vycestovat. Pro pobyt v ČR neudělal nic. Je si vědom důsledků protiprávního jednání. Je ženatý a má dvě děti, rodina žije v Uzbekistánu. Má tam manželku, děti, sourozence, rodiče. V Uzbekistánu má dům, v ČR nic nevlastní. Nemá zde žádné vazby, nemá zdravotní pojištění. Má peníze na další pobyt i na vycestování. V ČR pracoval brigádně na stavbách bez povolení. Bydlí v Praze u kamaráda, nemá nikde nahlášenou adresu, není kontaktní. Nemá zde žádnou osobu, vůči které by jeho vycestování bylo nepřiměřené. V Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Není tam ohrožen na životě. Nehrozí mu tam žádná forma mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, otroctví, nevolnictví ani výkon jakýchkoli povinných prací. Nehrozí, že by byl při návratu zbaven svobody, v Uzbekistánu je zaručena osobní bezpečnost, záležitosti mohou být projednány nezávislým soudem. Vycestuje dobrovolně. V Uzbekistánu může bydlet u své rodiny. Nemá adresu pro doručování, je nekontaktní i v Uzbekistánu, nedostaví se na předvolání správního orgánu.

9. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 5. 8. 2024 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států EU a smluvních států 1 rok.
10. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
13. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto jako důvodné neposoudil. Správními orgány byl řádně zjištěn skutkový stav, bylo vycházeno z adekvátních podkladů. Byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu, při ukládání délky správního vyhoštění bylo přihlédnuto ke všem zjištěným relevantním okolnostem.
14. K námitce, že nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, soud uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců z důvodu opakovaného porušení právních předpisů. Žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 4. 8. 2024 pobytově kontrolován, přičemž nepředložil žádné oprávnění k pobytu. V cestovním dokladu byla pouze informace o podání pobytové žádosti v Polsku, nicméně bylo také zjištěno, že dne 31. 3. 2024 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR do 7 dnů od oznámení rozhodnutí (6. 4. 2024). Žalovaný dále zmínil, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 14. 11. 2022, a to z Estonska, kdy byl v té době držitelem estonského víza s platností do 9. 11. 2023. Od 14. 11. 2022 až do 4. 8. 2024 pobýval v ČR, kdy pouze sdělil, že na pár hodin vycestoval do Polska, kde podal

žádost o pobytové oprávnění. V Polsku byl sice žalobce oprávněn pobývat po dobu řízení o žádosti, nicméně povinnost se tam zdržovat žalobce nedodržel.

15. Žalovaný se také výslovně vyjádřil odvolací námitce žalobce, že správní orgán I. st. nezjišťoval vývoj řízení ohledně žádosti v Polsku. K tomu poukázal na to, že správní orgán I. st. naopak dne 4. 8. 2024 podal žádost o informace cestou společného centra, přičemž téhož dne mu bylo ze strany Centra policejní a celní spolupráce Kudowa Slone sděleno, že předmětná žádost byla podána dne 10. 3. 2022, o žádosti nebylo v té době rozhodnuto, dále bylo sděleno, že žalobce byl oprávněn po dobu řízení o žádosti pobývat na území Polska, přičemž byl ale povinen se zdržovat v Polsku.
16. S ohledem na uvedenou pobytovou historii žalobce žalovaný shledal, že žalobce nesplnil v ČR uloženou povinnost opustit území, dále vyloučil možnost legálního pobytu žalobce na území ČR z titulu žádosti v Polsku, kdy poukázal na to, že toto oprávnění se vztahovalo pouze k Polsku, nikoli ČR.
17. Soud pochybení žalovaného nenalezl. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by správní orgány nezjišťovaly stav žalobcovy pobytové žádosti v Polsku, neboť jako plyne z napadeného rozhodnutí a jak je i doloženo spisovým materiálem, správní orgán I. se naopak na stav řízení dotazoval a taktéž žalovaný zjištěné závěry reflektoval. Žalovaný se opakovaně na stav řízení neptal, neboť ani kladné vyřízení žádosti by nemohlo nic změnit na tom, že žalobce porušil pobytové právní předpisy. Správnímu orgánu I. st. bylo ohledně žádosti podané v Polsku sděleno, že po dobu žádosti sice žalobce disponoval možností pobytu, avšak pouze v Polsku, kde byl také povinen se zdržovat. Na místo toho se však obratem ještě téhož dne navrátil do ČR, čímž vědomě porušil právní předpisy, jak i potvrdil při výslechu. Je potřeba dodat, že žalobce dále nedodržel ani povinnost opustit území, která mu byla uložena rozhodnutím ze dne 31. 3. 2024, přičemž území měl opustit do 7 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí, což neučinil, a naopak pobýval v ČR až do doby, kdy krátkodobě vycestoval do Polska za účelem podání žádosti o pobyt a kdy se poté ihned zase do ČR vrátil. Žalobce by se tedy i v případě, že by jeho žádosti v Polsku bylo vyhověno, dopustil neoprávněného pobytu v ČR. Lze doplnit, že nic nebránilo žalobci, aby v případě, že by mu bylo polskou stranou oprávnění uděleno, toto správním orgánům v ČR obratem sdělil on sám, což se však nestalo. Stejně jako žalobce namítá, že toto měl zjišťovat správní orgán, měl se o vývoj řízení zajímat i sám žalobce jako žadatel o oprávnění. Je především na cizinci, aby sledoval vývoj svých žádostí o povolení pobytu, přičemž je povinen zajistit návaznost svých oprávnění tak, aby se nedopustil neoprávněného pobytu, jak se to naopak stalo v případě žalobce.
18. Soud pak dodává, že při výslechu žalobce svůj neoprávněný pobyt nijak nerozporoval a z jeho tvrzení vyplynulo, že je srozuměn s tím, že porušil pobytové právní předpisy, když konkrétně mj. sdělil, že si byl vědom toho, že žádost v Polsku jej opravňovala pouze k pobytu v této zemi, ač tam byl jen zmíněných pár hodin, rozhodnutí o povinnosti opustit území převzal, avšak nevycestoval a neměl to ani v úmyslu, setrval v ČR až do 4. 8. 2024, nechtěl odjet ani do Polska, pro pobyt v ČR neudělal nic, je si vědom důsledků protiprávního jednání. Oproti těmto tvrzením žalobce v žalobě akcentoval, že správní orgány nezjišťovaly detaily ohledně polské žádosti, což však, jak soud již uvedl, není pravdou, kdy žádný oprávněný pobyt z titulu této žádosti zjištěn nebyl, žalobce naopak porušil povinnost zdržovat se v Polsku. Ani kladné vyřízení žádosti by nemělo na závěry správních orgánů vliv, neboť by nemohlo nic změnit na tom, že dne 8. 4. 2024 (den následující po posledním možném dni pro vycestování na základě uložené povinnosti opustit území, respektive dle výjezdního příkazu do 7. 4. 2024) do 4. 8. 2024 (datum vydání rozhodnutí správního orgánu

I. st.) se žalobce dopustil neoprávněného pobytu, který byl zjištěn pobytovou kontrolou. Kdyby žalobce získal pobytové oprávnění po tomto datu, pak by tím vymezený neoprávněný pobyt nijak nezhojil, stejně jako je tomu ohledně toho, že neplnil dříve uložené povinnosti vycestovat.

19. Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se v žalobě zmiňovaných obav z vycestování do země původu a nedostatečnosti závazného stanoviska.
20. Správní orgán I. st. vycházel ze závěrů závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS57531 ze dne 5. 8. 2024, dle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné. Žalovaný si v návaznosti na odvolací námitku zpochybňující závěry tohoto stanoviska opatřil stanovisko ze dne 7. 11. 2024, č. j. MV-138293-2/OAM-2024 se shodným závěrem, tj., že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
21. Obdobně jako k námitce týkající se žádosti o polské pobytové oprávnění, kde se tvrzení žalobce uváděná při výslechu zcela odchylovala od žalobní argumentace, platí totéž i ohledně této námítky nesouhlasu se závazným stanoviskem. Soud poukazuje na to, že žalobci bylo při výslechu kladeno přibližně deset otázek vztahujících se výslovně k tomu, zda je v Uzbekistánu zaručena jeho bezpečnost nebo zda má v souvislosti s návratem do země původu jakékoli obavy tohoto rázu. Žalobce pak výslovně sdělil, že vycestuje dobrovolně, několikrát zopakoval, že mu v zemi původu nic nehrozí, vyloučil jakékoli potíže či hrozby včetně například i nucené práce. Dle soudu nelze zcela vyloučit, že cizinec při výslechu některou skutečnost opomene uvést, nebo zmíní drobnou odlišnost oproti poté podané žalobě. V případě žalobce je však zřejmý naprostý nesoulad mezi jeho nynějšími žalobními námitkami a jeho sděleními při výslechu, kdy žaloba žalobcovu zcela jinou argumentaci uváděnou při výslechu ani ničím nezdůvodňuje, naopak obsah výslechu podaná žaloba vůbec nereflextuje. Žaloba také neobsahuje žádné konkrétní argumenty týkající se věci žalobce, odkazuje pouze obecně na špatný stav v zemi původu.
22. Lze dodat, že ani soukromé a rodinné poměry žalobce nebyly v daném případě shledány jako relevantní pro nepřiměřený dopad rozhodnutí. Správní orgány se těmito otázkami včetně posouzení dalších možných vazeb žalobce na ČR zaobíraly, avšak žádné zásadní nebyly zjištěny. Žalobce sdělil, že je ženatý, v Uzbekistánu žije jeho manželka dvě děti, rodiče a sourozenci, přičemž žalobce tam též vlastní dům, kam by se mohl bez jakýchkoli potíží opět vrátit. Nic nenasvědčuje tomu, že by tomu z pohledu žalobce prezentovaného při výslechu mělo cokoli bránit.
23. Soud dodává, že rozumí tomu, že získání pobytového a pracovního oprávnění v ČR či Polsku může být značně komplikovaný potup, dané však nezabývá žalobce povinnosti dodržovat příslušné pobytové právní předpisy daných zemí. Pokud se žalobce rozhodne i do budoucna pobývat a pracovat v ČR, bude si k tomu muset opatřit příslušná povolení ve smyslu zákona o pobytu cizinců.
24. Žalobce svým jednáním nesporně naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, zároveň byla adekvátně uložena i délka správního vyhoštění. Je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí*

podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“ V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce jednoho roku, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu.

25. Namítaný nedostatečný časový prostor správního orgánu I. st. pro rozhodnutí soud taktéž neshledal, kdy obdobnou argumentací téhož právního zástupce se soud zabýval již mnohokrát, kdy dospěl k závěru, že rozhodují-li správní orgány ve věcech správního vyhoštění v krátké lhůtě, kdy rozhodnutí jsou vydávána brzy po zahájení řízení, nelze v tomto bez dalšího spatřovat pochybení, neboť naopak je tím naplněn (za předpokladu úplného zjištění skutkového stavu věci) požadavek na rychlost a hospodárnost řízení. Ve věci žalobce byly všechny aspekty jeho případu řádně vzaty do úvahy, bylo zjištěno, že zde byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Lze dodat, že žalobce v žalobě nezmínil v této souvislosti žádné konkrétní pochybení, ke kterému mělo v důsledku namítaného nedostatku času dojít.
26. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
27. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. 3. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce